

til Grund for Udviklingen af deres Søofficeers-Underviisningsanstalter, som vi her i vort Land i en Række af Aar have fulgt. Det Princip, som vi følge, er, at man ombord i Cadetflibet, hvor den nautiske Underviisning foregaaer, stiller Cadetterne under et, jeg vil ikke alene sige, specielt Tilsyn, thi herpaa lægger jeg ringere Vægt, men at man ombord lader theoretisk Underviisning gaae Haand i Haand med den praktiske Underviisning, der bliver dem tildeel ved at lade dem deeltage i Skibsarbejder, saaledes, at man derved bliver istand til at benytte deres Tid paa bedste Maade for at bibringe dem nyttig Kundskab og Erfaring. Det er dette, som savnes paa en Coffardimand, og det er dette, der gjør, at 1 eller 1½ Aars Tjeneste, som de skulde tilbringe i Coffardi- eller lignende Fart, paa ingen Maade kan bibringe dem de Kundskaber, som ombord paa Cadetflibet komme dem tilgode i det ringere Tidrum af 6 Maaneder, som de under de nuværende Omstændigheder tilbringe paa Søen i de første 2 Aar af deres Uddannelse, ifølge det Princip, der for Diebliffet ligger til Grund for Officeersskolens Ordning. Som Følge deraf gaae 6 Maaneder eller 1 Aar tabte af den unge Mand's Liv, og derved komme vi atter til, at der finder en Tilbagegang Sted i den unge Mand's Underviisning og Uddannelse. Nu siger man, at man ikke kan vente, at det unge Menneske i en saa ung Alder veed med sig selv, hvorvidt han er stiftet til Søen. Ganske vist, maa Lysten til Søen vise sig ofte i en meget ung Alder, og som Følge deraf har man dette at gaae efter, og selv om det senere viser sig, at denne Lyst forsvinder, saa vil derved fra Statens Side være meget Lidt tabt, thi da vil Vedkommende blive afflediget som Cadet og ikke naae op til at blive Officeer. Fra Forældrenes Side kan Spørgsmaalet have Betydning, men at tage Hensyn hertil vil jo være at sætte Individernes Interesse over Statens. Med Hensyn til Affledigelserne vil jeg her anføre, at Bestyrelsen af Søofficeersskolen i sin Tid har været mig betroet, og i den Tid, jeg forestod denne Anstalt, var Forholdet af Affledigelserne som 1 til 3, det vil sige, at af hver 3 Cadetter blev 1 afflediget. Man kan sige, at det er haardt, og jeg gjentager det, at det er haardt

for Forældrene, men det er en Binding for Staten. Der er imidlertid en anden Anse, man kan rette imod det nuværende System, og som jeg tillægger en væsentligere Betydning, nemlig, at et ungt Menneske er afflaaret fra at blive Søofficeer i det Diebliff, han er kommen ud over 13 eller 15 Aar. Det er et Spørgsmaal af større Bigtighed, men det vil findes afhjulpet i det foreliggende Forslag, hvor Bestemmelse herom er optagen, medens det i det oprindelige Forslag kun var anført i Motiverne. Jeg siger til den Bestemmelse, at et ungt Menneske indtil sit 18de Aar vil være istand til at indtræde paa Søcadetacademiet i det Diebliff, han med Hensyn til sine Kundskaber er istand til at aflægge den fornødne Prøve. Derved vil et velunderviist ungt Menneske, der har Kalb eller, om jeg saa maa sige, Geni for Søen, kunne blive Søofficeer indtil 18 Aars Alderen, og altsaa vil det Ende være afhjulpet, som kunde opstaae i denne Henseende. Imidlertid skjuler jeg ikke, at dette System, som i sin Tid efter mit Forslag er blevet optaget, har været i Virksomhed omtrent i en halv Snees Aar, og at man derefter fravaldt det, fordi Resultaterne ikke ganske svarede til, hvad man havde ventet. Dog er det jo muligt, at disse Omstændigheder kunne forandre sig ved hele den Forandring, der er foregaaet i Anstuelserne. Flere dygtige Officerer ere komne ind i Marinen ad denne Vej, og i alt Fald opnaaes det Gode og efter min Opfattelse det store Gode, at man ikke ubetinget, i en aldeles ung Alder vil være nødsaget til at vælge, men at Valget staaer aabent til en ældre Alder. Dette, at sætte en Alder af mindst 18 Aar som Minimum for den Alder, i hvilken Cadetterne skulde kunne indtræde paa Academiet, har overordentlig store Betæneligheder ved sig, saa store, at jeg bestemt maa modsætte mig det. Disse Betæneligheder ere af forskjellig Bestaaffenhed. I den ene Retning gaae de ud fra, at 1½ eller idetmindste 1 Aar maa være tilbragt paa Søen, og at derved, som jeg tidligere har anført, et betydeligt Tidrum af den unge Mand's Liv, netop den Deel, hvor der er størst Værdi til at modtage Underviisning, gaar tabt. Dernæst kommer et andet Forhold. Man siger mindst